

Maranatha Mare

Februari 2020 / Maart 2020

Jaargang 47 No 1

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Zomaar even

*Zomaar even naast elkaar
op een zondagmorgen
en misschien voorbijgegaan
aan ons beider zorgen.
Jij knikt vriend'lijk met een groet.
Ik zeg: "Goede morgen!"
Maar we weten wellicht niets
van ons beider zorgen.*

*Wie ben jij en wie ben ik?
Soms zijn dat de vragen,
die ik aan mijzelve stel
in mijn stille dagen.
Zullen wij verschillend zijn
in onszelf verborgen?
Hebben jij en ik ook weet
van ons beider zorgen?*

*Zomaar even naast elkaar
in hetzelfde bankje.
Ik wens jou een goede week
en jij zegt dan: "Dank je!"
Voelen jij en ik ons wel
in Gods hand geborgen?
Hij weet zeker en gewis
van ons beider zorgen!*

Frits Deubel

Overgenomen uit "God helpt dragen – gedichten vol bemoediging"

februari 2020 / maart 2020- 2

Humor is deel van menselijkheid en humor kunnen wij mensen delen met God, onze Maker

Het nieuwe jaar met *humor* binnengaan?

Aartsbisschop Desmond Tutu moest een keer een lezing houden bij de Universiteit van Pretoria. Wat hij deed was geen lezing, maar een preek. Zijn refrein: “Onze God heeft humor”. Hij beschreef, één voor één, de mensen die tot Gods dienst geroepen werden. Abraham, David, Petrus, Paulus, noem maar op. Ieder van deze “grote gelovigen” hadden hun menselijke fouten en deden gekke dingen. Zou je kunnen vragen: “Echtwaar? Die?” Maar God ging met hen op weg. Dit, zei Tutu, is bewijs ervan dat God humor heeft.

Humor heeft vele aanzichten, vele betekenissen en roept ook verschillende emoties op. Soms gaat het om wat “snaaks” is – een woord dat vele betekenissen kan hebben en een verscheidenheid emoties vertegenwoordigt, vanaf guitig en ondeugend tot kwajongensachtig, schalks, spotachtig, schelmachtig.

Het Engelse woord “funny” kan twee kanten op: “funny ha-ha” of “funny peculiar” – grappig/prettig of raar/vreemd. Vreemd zijn de woorden waar we “hard lachen” mee beschrijven: we kunnen ons dood, krom, slap of ziek lachen. Hele zware, zelfs negatieve woorden om iets zo prettigs als “lachen” te beschrijven. Misschien zegt dit ook al iets van de multibetekeningen en vele emoties die met *humor* gepaard gaan.

Heeft God inderdaad een zin voor humor? Kunnen wij dit jaar binnengaan en met God de humor herkennen in de dingen van de wereld, de dingen van ons leven? Daar zullen we waarschijnlijk niet op reageren met uitbundig lachen, maar misschien herkennen en erkennen we soms heel even iets van onszelf – zelfinzicht – dat ons ‘n beetje ongemakkelijk laat, maar waar we echt de ironie in kunnen zien, de humor in kunnen herkennen. Het is alsof we God dan ook “fijntjes zien lachen”, de betekenis van het mooie Duitse woord *schmunzeln*. Lachen we ook fijntjes mee, vaak ten koste van onszelf. Herkennen en erkennen wij op die wijze onze eigen menselijkheid, reageren we dan ook milder op de gekheden van anderen.

Maar, kunnen we bezwaar inbrengen, het geloofsleven, het leven in de tegenwoordigheid van de grote God, is toch een zaak van ernst. Jawel, maar dit is een “open ernst”, geen gesloten, wetgedreven, enge, rigide ernst. Dit is vloeibaar, menselijk en ook méér dan menselijk. Humor is deel van menselijkheid en humor kunnen wij mensen delen met God, onze Maker. Samen aanschouwen wij en God de ironie van het leven.

Zijn wij open voor de humor in het leven, kunnen we over onszelf en onze wereld lachen *met God*. Wie lachen kunnen over de ironieën, de humor in de dingen in het leven, zullen mogelijk vinden dat ze zich vrij(er) voelen van de vrezen die een mensenleven inperken en vreugdeloos laten. Kunnen ze zich openstellen zijn waar de Geest ook wil waaien.

Misschien is het toch mogelijk om het nieuwe jaar met humor in te gaan?!

Yolanda Dreyer

Gemeente nieuws

Eredienst zondag 8 december 2019 – Tweede Advent : Populus Sion

Tien minuten voor de dienst begon ging de stroom af, en begon de eredienst met de eerste regel van het intochtslied : "Al wie dolend in het donker".

Het was gelukkig niet donker, de volledige liturgie was geprint en Milton en Jan Willem konden verhuizen naar de piano voor in de kerk.

De tweede adventskaars werd aangestoken met de volgende woorden:

Kaarsen zijn het symbool van Christus, het Licht der wereld. Wij willen ook een licht zijn in deze wereld. We wachten op Christus met een brandende lamp. Bij de Schriften verspreidt zich het licht waarbij wij leven.

In de woorden van Wilma Mandelstam : "Je hebt niet veel mensen nodig om een mooie spirituele eredienst te houden", wij zaten dichtbij elkaar om Yolanda te horen, en met de piano en fagot muziek was het een bijzondere dienst.

Kerstzangdienst zondag 22 december – Vierde Advent : Rorate Coeli

Het was een prachtige dienst met heel veel zingen en mooie muzikale begeleiding door : Milton Webber, Jan Willem Hoorweg, Anneli Roux, Darryl Aberdein.

Opsomming van Anneli Roux : "Lekker musiek gemaak saam met die klomp by Nederlandssprekende gemeente in Parktown, Jhburg. Marnus het na sy diens langsaan by St George die diens kom afsluit met Widor se Toccatta!"

Opsomming van Linda Steinmann : "Hiermee ons hartlike dank vir die groot blommestruik wat ons toegeken is na afloop van die Kersfees-erediens. Heerlik en sielsverkwikend om weereens 'n Kersfees met uitsonderlike prediking en inkleding saam met die gemeente te kon vier. Gods rykste seën word die gemeente toegewens.

Inninge dankbaarheid, Richard en Linda Steinmann"

Ds Thomas Dreyer

Op zondag 12 januari 2020 werd de broerskind van Yolanda, Thomas Dreyer, als predikant van de Hervormde Kerk in Malelane ingehuldigd.

februari 2020 / maart 2020- 5

Humor is deel van menselijkheid en humor kunnen wij mensen delen met God, onze Maker

Politieagent Gert Jan werd knock-out geslagen, en twee anderen bij wie Kerst op hun kop staat

Familie, kerkdienst, lichtjes, veel eten en gezelligheid. Als je even brainstormt, heb je de ingrediënten voor de kerstdagen zo bij elkaar. Of toch niet? Deze mensen vieren Kerst – soms noodgedwongen – op een andere manier.

‘Alsof ik een duwtje van een engel kreeg’

Politieagent Gert Jan de Jonge (38) werd in augustus knock-out geslagen. De beelden hiervan gingen het internet over.

“In augustus werd ik uit het niets knock-out geslagen toen ik een trouwstoet staande hield in Rotterdam. Hoe het nu met me gaat? Er zit wat vooruitgang in, maar ik blijf last hebben van m’n rug en nek. Drie keer per week ga ik naar het politiebureau om een paar uur te werken. Dan zet ik mijn koptelefoon op zodat ik minder hoofdpijn krijg.

Als de rechtszaak met de dader plaatsvindt, ga ik erheen om te vertellen wat voor impact dit op mijn gezin heeft. Iedereen thuis moet rekening houden met mij. Ik ben niet boos op die gast die mij sloeg. Het is ontzettend triest wat hij heeft gedaan.

Weet je wat het is? Die klap, ik had ’m echt liever niet gehad. Maar het had veel slechter gekund. Ik stond met mijn gezicht richting het asfalt en ik ben op het gras gevallen. Het voelde alsof ik een duwtje van een engel kreeg.

Kerst vind ik fantastisch. Jezus wordt geboren, degene die onze zonden heeft weggepoetst. Door Hem mogen we straks naar de hemel. Bij de politie werk je altijd tijdens Kerst. Het bijzondere van dit jaar is dat ik de héle Kerst met mijn familie kan vieren. Dat is toch mooi?”

‘Ik word nooit meer de oude’

Kitty Loduvica Hiert (34) heeft in september een beroerte gehad. Haar man Martijn Snoek (36) ondersteunt haar zo veel mogelijk.

Kitty: “Ik heb een herseninfarct gehad, waardoor ik nooit meer de oude word. Praten kost meer moeite, ik moet weer goed leren lopen en ik vergeet dingen. Doordat de minste prikkels al te veel zijn, kan ik niet meer naar de kerk en vier ik de geboorte van Jezus met mijn man en zoon in plaats van met de familie.

Samenzijn en liefde delen staan voor ons met Kerst voorop. Die waarden dragen we het hele jaar door uit. We hebben een bedrijf om kinderen met een taalontwikkelingsstoornis, waaronder onze zevenjarige zoon Logan, te helpen. Dit werk is voor mij nu lastiger. Ik gaf lezingen die me gemakkelijk

afgingen, nu moet ik drie dagen bijkomen. Als ik gerevalideerd ben, hoop ik er weer helemaal voor de kinderen te kunnen zijn. Mijn geloof is door het infarct niet gaan wankelen, wel vraag ik me af waarom mij dit overkomen is. Mijn leven was in balans, nu moet ik opnieuw uitvinden wat Gods plan is.”

Martijn: “Met goede plannings houden we met zijn tweeën alle ballen hoog. Ik neem een groot deel van het huishouden en de zorg voor Logan op me. Gelukkig is mijn werk flexibel. Ik heb nog een hoop vrije dagen staan, dus de kerstdagen brengen we rustig met zijn drieën door.”

‘Het gaat om de geboorte van Jezus’

Henny Sulmann-Moes (64) viert sober Kerst.

“Mijn man Gerrit en ik vieren sober Kerst. Wij vinden de geboorte van Jezus het belangrijkste: daar begon alles mee. Als ik kerstjurkjes met glitters zie, denk ik: waarnaartoe doe je dat aan? We dragen wat we altijd dragen, en eten wat we altijd eten.

Ik heb wel een zelfgemaakte kerststal van vijfendertig jaar oud. Als we thuiskomen van de rooms-katholieke kerstnacht-dienst, leg ik kindje Jezus in de kribbe om Zijn geboorte te symboliseren. Op eerste kerstdag komt mijn 92 jaar oude vader op bezoek en op tweede kerstdag wensen we de ouders van Gerrit een gezegend kerstfeest, maar we gaan absoluut niet naar de meubelboulevard.

Ik heb in mijn leven veel genade mogen ontvangen, waar ik met Kerst extra stil bij sta. Bijvoorbeeld toen ik boos was op iemand en naar diegene toe wilde gaan. Ik besloot eerst te bidden, waardoor ik vrede in mijn hart kreeg. De Heilige Geest heeft me er zo voor behoed verkeerde dingen te zeggen. Verder zijn er veel mensen op mijn levenspad gekomen die me over God vertelden, waardoor mijn geloof is gegroeid. Hoe ouder ik word, hoe belangrijker ik het vind om dicht bij Jezus te zijn.”

Tekst: Aliene Boele en Anouk van de Schootbrugge

<https://visie.eo.nl/2019/12/politieagent-gert-jan-werd-knock-out-geslagen/>

Blog: Zaaïen in gebrokenheid

De wereld een beetje mooier maken, begint bij jezelf. Dorina ging daarom vol goede moed aan slag en zaaide wilde bloemen bij haar in de buurt. Tot haar schrik ziet de de volgende dag een enorme voetafdruk in de bloembak. De bloemen kregen niet eens de kans om te bloeien.

Het is maandagochtend en ik ben in alle vroegte al druk in de weer. Deze vrije dag ga ik aan de slag met de bloembakken van de gemeente. In onze straat staan een aantal grote bakken als obstakel op de stoep. Ze zijn bedoeld voor bloemen en planten, maar staan vol met onkruid en er liggen vooral snoeppapiertjes in. Ik heb er zelfs al een keer een honkbalknuppel in gevonden. Het is geen gezicht. En ik blijf niet de enige buurtgenoot die zich er aan stoort.

Geïnspireerd door het verhaal van Ruth Valerio op The Justice Conference ga ik aan de slag. Zij brengt haar straat letterlijk tot bloei door bloemen te planten. Hoog tijd om dat toe te passen in mijn eigen straat, want de nood is hoog. Of beter gezegd: het onkruid staat hoog! Vol enthousiasme schep ik het onkruid uit de bak en vul ik hem met nieuwe aarde. De buurman van een paar huizen verderop moedigt me aan terwijl ik met mijn handen in de modder zit.

Wilde bloemen

De grond is klaar en ik zaai de wilde bloemen, terwijl ik me al helemaal verheug hoe ze gaan opkomen. Ik zie het helemaal voor me. Een bak met vrolijke bloemen waar mijn buurtgenoten en ik van genieten over een paar weken. Ik plant er een stokje in met de tekst 'wilde bloemen' en maak er een foto van. Over een paar weken maak ik er nog een om het verschil te laten zien.

'De bloei van de stad is ook jullie bloei'

Het doet me denken aan Jeremia 29 waar God het volk oproept om zich te settelen in Babel. Om daar huizen te bouwen én tuinen aan te leggen. 'Bid tot de Heer voor de stad waarheen ik jullie weggevoerd heb en zet je in voor haar bloei, want de bloei van de stad is ook jullie bloei'. Dat is ook mijn gebed en verlangen voor mijn eigen stad en wijk. Zo zijn we met een groepje christenen in onze wijk gaan bidden. Wat is de nood hier en hoe wil God ons daarin gebruiken? Dat is een mooi proces wat van mij vraagt om mijn ogen open te houden voor wat ik zie om me heen. En ja, die bakken in mijn eigen straat zie ik elke dag.

Teleurstelling

De volgende dag stap ik de deur uit en meer bewust dan op andere dagen werp ik een blik richting de bloembak. Ik schrik en ben teleurgesteld. Middenin de bloembak staat een enorme voetafdruk en het lijkt erop dat een hond is gaan graven in 'mijn' bak. De bloemen hebben nog niet eens de kans gekregen om op te komen. Ik moet even schakelen, omdat het zo haaks staat op mijn verlangen om hiermee de buurt goed te doen.

Zaaien in de gebrokenheid

En dan realiseer ik me dat het de spanning is waarin we leven. Aan de ene kant zaaien we om dingen tot bloei te brengen en tegelijkertijd krijgt het nauwelijks de kans om tot bloei te komen. Het is de spanning tussen de ideale wereld zoals God haar heeft bedoeld en de gebrokenheid waar we (nog) mee te maken hebben. Ik blijf ze water geven en hopen op het opkomen van de bloemen. En nu, een paar weken later komen de eerste bloemen op! En in dezelfde bak liggen ook twee hondendrollen...

Tekst: Dorina Nauta

<https://eva.eo.nl/artikel/2020/01/-ik-wilde-de-straat-tot-bloei-brengen>

Hoe ik in een Christelijke sekte terecht kwam en mijn geloof terugvond

Dit is het persoonlijk verhaal van Zaire Krieger: afgelopen zomer werd ze bijna gerekruteerd in een Koreaanse "Doomsday Cult" actief in Rotterdam.

‘Sorry mevrouw, bent u christen?’ Ik keek verward om me heen. Dat ik antwoord op mijn gebeden op een plek als Utrecht Centraal zou krijgen had ik nooit verwacht. ‘Uhm.. ja?’ aarzelde ik. ‘Wij komen net van een Bijbelstudie, en we zijn op zoek naar mensen om mee te doen.’ Ik vroeg me af hoe het kon dat ze aan me gezien had dat ik op dat moment zoekende was; dit kon geen toeval zijn. Ik gaf zonder veel na te denken mijn contactinformatie door; een Bijbelstudie kon immers weinig kwaad.

Na een turbulente tijd van mentale problemen, ernstig slaaptekort en paniekaanvallen, maakte ik de keuze om mijn geloof weer op te zoeken. In de jaren dat ik uit het kerkleven was gestapt had er blijkbaar een groei van kerkgemeenschappen plaatsgevonden. Van kerken die samen films analyseren, kerken met klassieke muziek, tot de moderne massa-kerken. Het begon me te duizelen. Er gingen ook verhalen rond over kerken die sekte-achtige trekjes vertoonden. Ik besloot daarom zoveel mogelijk rond te kijken, te hopen en te bidden dat ik op de goede plek terecht zou komen.

Bijbellessen en Moshpits

Elke week kreeg ik twee keer één uur Bijbelles van de groep die mij op Centraal Station aansprak. Ik had een lerares toegewezen gekregen, Mona*, die mij twee keer per week in Bibliotheek Blaak onderwees. Ze waren geen kerk, geen deel van een bepaalde stroming en focusten zich vooral op het ontcijferen van de Bijbel. Toen ik aangaf

dat ik graag vriendinnen wilde uitnodigen voor de lessen vroeg ik of er misschien een site was waar ik mensen naartoe kon verwijzen. Ik besepte me opeens dat ik niet eens wist waar deze Bijbelmethode vandaan kwam of wie deze mensen precies waren. 'Oh, uhm, International Bible School? Bible Centre? We hebben niet echt een naam,' werd mij vaagjes toegeworpen. 'Onze site is al een langere tijd offline, we werken eraan hoor!'

Parallel aan mijn Bijbellessen ging ik naar die kerk die hun diensten een lange tijd in nachtclubs als de Maassilo in Rotterdam hielden. Ik had deze kerk een langere tijd ontweken. Zo'n grote kerk met wereldwijd honderden locaties moest wel corrupt en onpersoonlijk zijn, dacht ik. 'Clubs zijn goedkoop om af te huren, want niemand gaat op zondagochtend naar een club,' lachte een van de pastoors tegen mij. Tijdens de dienst vond er vooraan in de zaal een ware moshpit plaats. Na de dienst werd ik uitgenodigd om te eten bij de Pastor thuis, want op de zondagen en de woensdagen kwamen ze bij elkaar, niet voor een Bijbelstudie, maar om simpelweg met elkaar te zijn. 'Jezus zei: "Kom zoals je bent", en wij geloven dat.' Misschien had ik iets te snel mijn oordeel geveld.

'Zulke kerken hebben altijd een mooie atmosfeer, maar is de leer over de Bijbel wel echt?' zei Mona tegen mij, toen ik tijdens een Bijbelles de kerk waar ik heen ging een keer noemde. 'Wij hebben de échte leer over de Bijbel, maar goed, daar zal je nog wel achter komen.' Mona zei het misschien niet hardop, maar ze keek duidelijk neer op die kerk vol met 'afvalligen'. Ik begon mezelf oprecht af te vragen of ik mijn geloof aan het afzwakken was voor leuke muziek en aardige mensen? Was ik stiekem niet op zoek naar God, maar naar een leuke community?

Want mensen leerde ik er zeker kennen, van moslimjongeren tot aan een meisje die niet in Jezus geloofde ('Ik voel me hier gewoon goed, dus ik blijf hier'), tot twee meisjes die op zondagen vanuit Brussel naar Rotterdam reisden om de dienst te kunnen meemaken. Elke zondag zag ik de kerk uit zijn voegen groeien. Inmiddels draaien ze drie diensten op zondag, en elke zondag zat de kerk vol met een kleurrijk palet aan mensen.

Ik kwam tot de conclusie dat het de perfecte combinatie was, een community hier, een Bijbelstudie daar. Niet alle kerken kunnen je alles geven, en daarom wilde ik het ook zo houden. 'Maar we hebben ook

een community hoor,' zei Mona, 'we gaan binnenkort zelfs met de hele kerk op reis naar Zuid-Korea, girl!' Telkens twijfelde ik. Verwaterde ik mijn geloof en ontweek ik de community van Mona omdat ze een beetje saai oogden? Verkoos ik de *moshpits* boven de 'ware' Jezus?

The Center Class

Na een aantal Bijbellessen verklaarde Mona mij klaar voor de volgende stap: de 'Center Class'. Een zeven maanden lange intensieve Bijbelschool. Drie keer per week, twee uur per keer zou ik mij verdiepen in de Bijbel van Genesis tot Openbaringen. 'Er zijn zoveel aanmeldingen voor de Center Class, ik zou je nu aanmelden.' Mona spoorde mij aan om te gaan alsof het de laatste kans was. 'We hebben niet genoeg instructeurs, dus we zijn er niet zeker van dat we dit jaar weer een Center Class gaan starten.' Ik kwam tot de conclusie dat ik het op z'n minst zou proberen. Deze lessen waren immers als uit de hemel gevallen.

Eerst moest ik door een 'interviewronde', een soort sollicitatiegesprek om zeker te weten dat ik de lessen ook tot het einde zou volgen. In de Openbare Bibliotheek zat ik tegenover twee mensen, beiden in pak. Ze legden me uit dat de lessen drie uur per keer waren. 'Drie uur? Dat is niet wat mijn lerares aangaf?' Ze bleven volhouden dat dit altijd al gecommuniceerd was. Ik vroeg de twee of hun site eindelijk online was, ze keken elkaar in lichte paniek aan en zeiden een beetje nerveus 'Oh no, de site is nog steeds *under construction*'. Ik werd uitgenodigd om die vrijdag naar de Orientation Day te komen. Daar zou ik mijn medestudenten ontmoeten en zouden alle regels uitgelegd worden.

Die vrijdag stapte ik iets te laat een verlaten kantoorgebouw binnen, en ik viel duidelijk uit de toon. Met mijn tulband, grote gouden hoepel oorringen en cargobroek zat ik tussen de groep van zwarte pakken, perfect gestreken blouses en kleine bescheiden hakjes. Toen ik ging zitten waren ze al aan het zingen, en er liepen gelijk rillingen over mijn schouders. Ze bewogen als een soort machine heen en weer. Zonder muziekinstrumenten, allemaal klappend op het ritme, op hun stoel heen en weer wiegend. Er was geen klap buiten het ritme, geen beweging buiten de lijntjes.

Er zat geen enkele emotie in hun zang. Ik kom uit de Gospel- en Pinksterkerken, waar iedereen op zijn eigen manier zit, staat, danst of

knielt op muziek. De kerk is iets wat we samen zijn, maar een relatie met God is iets persoonlijks. Waar ik geleerd had dat een ieder dat op zijn eigen manier invulling mocht geven, was alles en iedereen hier hetzelfde. Iets in mij hield het niet meer, alsof mijn geest rebelleerde tegen het onbekende. Ik bad stilletjes dat we snel tot de regels zouden komen, zodat deze kwelling zou eindigen. De twee zangleiders bedankten de groep uiteindelijk voor 'het prachtige gezang', waarop ik me afvroeg of zij en ik hetzelfde gehoord hadden.

Eindelijk kwam de 'MC' naar voren, een man in een iets te groot pak, en begon met een PowerPointpresentatie de regels uit te leggen. 'Voor de les komen we een uur van tevoren', de lessen waren daarmee nu vier uur per keer. Ik bedacht al bij mezelf dat ik gewoon zou komen wanneer de les begon. 'We mogen niet eten tijdens de les.' Ok, dacht ik, dat is een redelijke eis. 'We mogen geen foto's maken van het lesmateriaal, en alleen notities maken met de hand. We willen natuurlijk niet dat je op je laptop of tablet op Facebook gaat, daar zit de duivel in.' Ik begon me opeens toch wel wat ongemakkelijk te voelen.

'Als we het woord van God ontvangen zitten we rechtop, bij voorkeur onze benen en armen niet over elkaar.' Als goed getrainde militairen begon de hele ruimte zijn benen en armen te ontvouwen. En iets in mij vertelde dat, noem het de Geest van God, of mijn van nature rebelse aard, mijn armen en benen zo gesloten mogelijk te houden. De MC keek mij een paar seconde aan, alsof hij wachtte tot ook ik me naar de regels zou voegen. Ik hield mijn benen star over elkaar, en mijn armen gevouwen, zo hard dat ik het bloed naar mijn handen en voeten bijna afkneep. 'Amen' riep de hele zaal.

Openbaringen

Eenmaal thuis moest ik erachter komen wat hier gaande was. Ik had meerdere malen de 'International Bible School' gegoogeld- met uiteraard weinig succes. Ik bedacht dat het goed idee was om de notities die ik had gemaakt van de lessen te googelen, en toen zag ik een foto met een Koreaanse man voor een krijtbord met precies een les die ik had gehad.

Ik vroeg me af of ze wel wisten wat de consequenties waren van het toelaten van een journalist tot hun kringen, want ik haalde van alles omhoog. De 68-jarige Lee Man Hee zat ooit zelf in een sekte 'The Olive Tree Movement' die geloofden dat een man, Pak Tae Sun, de 'nieuwe

Messias' was. Lee Man Hee stapte eruit en maakte zijn eigen sekte: 'The Shinchonji, Church of Jesus, the Temple of the Tabernacle of the Testimony'. Waarin, ondanks de naam, de Goddelijkheid van Jezus ontken wordt, in plaats daarvan wordt er geloofd dat Jezus God's geest had, en dat die geest nu zit in - verrassing – Lee Man Hee. Volgens zijn volgers is hij onsterfelijk en de enige die de Bijbel kan interpreteren. De Shinchonji kerk ronselt christenen, maar vertelt ze niet over Lee Man Hee tot aan maand vijf van de lessen, wanneer de slachtoffers al vijf maanden geïndoctrineerd zijn.

Meer dan de helft van mijn klas bestond waarschijnlijk uit kerkleden die zich voordoen als studenten, de zogenaamde 'maintainers'. De 'open houding', de lange uren waarin je niet mag eten, om de vijftien seconden 'Amen' zeggen na elke Bijbeltekst, allemaal hypnose technieken die bedoeld zijn om de luisteraar zijn eigen ratio uit te zetten. De indoctrinatie gaat in stapjes, van twee, naar drie en dan naar vier uur lange lessen. Elke ronde is een test om te kijken of het slachtoffer blijft. Na een paar maanden tekent het slachtoffer een contract dat hij of zij nieuwe mensen zal uitnodigen, anders staat zijn lidmaatschap op het spel. Wanneer een slachtoffer verder in de kerk komt wordt hij of zij geacht de 'Duty' te doen. Een fysiek intensieve bootcamp ergens in een loods om drie uur 's nachts, omdat leden altijd klaar moeten zijn voor 'het einde van de wereld'.

The Church of Shinchonji is één van de grootste sektes in Korea en staat bekend om zijn infiltratietechnieken; ze infiltreren kerken door soms zelfs zich in desbetreffende kerk tot pastoor op te werken, om vervolgens heel de kerk bij de Shinchonji te voegen. Dit werd zo erg in Korea dat de kerken samen een bulletin rondstuurde om mensen te waarschuwen tegen de Shinchonji. Veel kerken in Korea hebben een bord voor hun gebouw staan 'No Shinchonji', wat de leden van de sekte enkel sterkt: 'we worden vervolgd omdat wij de enige waarheid hebben,' wordt er gezegd. Ook de gemeenschap van Engelse kerken heeft last van de sekte, waar ze onder de naam 'Parachristo' werken. Meer dan 500 parochiën waarschuwen hun leden tegen de praktijken van de sekte.

Aangezien hun naam, 'Shinchonji', nu online al een lange tijd door het slijk wordt gehaald, staan ze bekend om het feit dat ze zichzelf nooit meer Shinchonji noemen. Ze veranderen steeds hun naam, 'International Bible Centre', 'Parachristo' of 'Mannam', en zijn

experts in het uitwissen van hun sporen. Tot de dag van vandaag heb ik geen idee hoe en waar ik deze Rotterdamse tak kan vinden. Alle locaties werden me op de dag zelf gewhatsappt en ik heb geen enkele verdere informatie van alle leden, behalve de voornaam.

De Ware Leer van God

De daaropvolgende zondag vertelde ik mijn bizarre avontuur bij het diner bij mijn Pastors thuis. Een meisje dat nieuw in de kerk was, ving het op. 'Bedoel je die kerk op Blaak, die Bijbellessen geeft? Ik heb een jaar lang bij die kerk gezeten voor ik hier kwam.' Een paar weken later zit ik met haar koffie te drinken, waar ze alles bevestigde wat ik online had gevonden. 'Je komt er later achter dat ze over alles hebben gelogen. Volgens hen mag dat om de 'ware leer van God', maar eigenlijk die van Lee Man Hee, te verspreiden.' Wat ons beiden opviel is de hoeveelheid aan mensen van kleur die zich bij de groep hebben aangesloten. De groep bestaat bijna uit 80% zwarte mensen. 'Dat komt door één man, Harlem*, hij is een heel charismatische, donkere man die erg veel jongeren van kleur voor de groep heeft geronseld. Mensen gaan erg ver voor de sekte, ze luisteren niet meer naar familie en vrienden, verkopen hun huizen en auto's en spenderen elke dag minstens vier uur aan de diensten en sessies. Hun hele leven wordt overgenomen, gelukkig ben ik er na een jaar zelf uitgestapt'.

Ik ga nu nog steeds naar de kerk, soms is dat een gebouw, en soms is dat een kartbaan. Er is geen maandenlange Bijbelstudie, geen pak of gewichtige kleding. Er zijn studenten, architecten, kunstenaars, truckers en een hoop mensen die niet in mijn - nu overduidelijk ouderwetse - plaatje van een gelovige paste. Niemand probeerde me over te halen om te komen, of zelfs in God te geloven. Niemand beweert de 'ware leer van God' te hebben, maar er is liefde, community en geborgenheid. Er is liefde in de *moshpits*, er is liefde bij de pastor thuis aan tafel, en er is liefde of ik nou in mijn joggingbroek of in een pak naar de kerk kom. Door dit bizarre avontuur heb ik geleerd dat ik wil zijn waar liefde is, want daar is de ware leer van God.

Zaire Krieger is een Internationaal & Europees Recht studente met een passie voor mensenrechten. Deze duizendpoot deelt in de vorm van columns, films en speeches haar hersenspinsels in de hoop de wereld een beetje beter te maken.

<https://www.dipsaus.org/exclusives-posts/2019/9/18/hoe-ik-in-een-christelijke-sekte-terecht-kwam-en-mijn-geloof-terugvond>

THE ENGLISH MUSIC FESTIVAL

SATURDAY 15th FEBRUARY 2020

10.00am • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

COME AND SING

Audience members are invited to join The Choir of St George's Anglican Church, Royal School of Church Music Choirs from South Africa, and Youth Choirs from Soweto in the singing of much-loved hymns.

**Richard Pantcheff (director)
Marnus Greyling (organ)**

ZAR 30

3.00pm • BRENTHURST GARDENS

MUSIC AND NATURE: A CONCERT FOR THE GARDENS

PANTCHEFF: *The Gardens of Love*
WORLD PREMIÈRE PERFORMANCE
BLACKFORD: *Dreams and Spells*
PANTCHEFF: *Richard III Suite*
RIDOUT: *Ferdinand the Bull*

**Em Marshall-Luck (reciter)
Rupert Marshall-Luck (violin)**

ZAR 150

7.00pm • GLENSHIEL, WESTCLIFF

MUSIC AND NATURE: A CONCERT FOR THE GARDENS

GIBBONS: *Drop, drop, slow tears*; TALLIS: *If ye love me*;
PURCELL: *Remember not, Lord, our offences*; WILBYE:
Adieu, sweet Amaryllis; MORLEY: *Aprill is in my Mistris face*;
PURCELL: *Rejoice in the Lord alway*; MORLEY: *Ay me, the fatal arrow*;
Now is the month of maying; FARMER: *A little pretty bonny lass*;
Fair Phyllis; PURCELL: *Musick, for a while*; *Thou knowest, Lord*;
BYRD: *Ave verum corpus*; BILLY JOUBERT: *Three Sonnets*;
LENNON/McCARTNEY: *Can't buy me love*; *Yesterday*; *With a little help from my friends*

**The Parktown Singers
Marnus Greyling (director)**

ZAR 150

SUNDAY 16th FEBRUARY 2020

9.00am • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

MORNING EUCHARIST

**Richard Pantcheff (director)
Marnus Greyling (organ)**

2.30pm • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

J.S. BACH: *Partita in D minor for Solo Violin, BWV 1004*
PAGANINI: *Caprice no.13*
ELGAR: *Études caractéristiques*
PHIBBS: *Suite for Solo Violin*

Rupert Marshall-Luck (violin)

ZAR 150

5.15pm • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

STANLEY: *Voluntary in D minor, op.5 no.8*;
THALBEN-BALL: *Elegy*; PANTCHEFF: *Chorale Prelude: Werde munter, mein Gemüte*;
GUILMANT: *March on a Theme by Handel*;
ELGAR: *Nimrod from Variations for Orchestra ("Enigma")*;
WALTON: *Crown Imperial*

Marnus Greyling (organ)

FREE

6.00pm • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

CHORAL EVENSONG

**Richard Pantcheff (director)
Marnus Greyling (organ)**

7.30pm • ST GEORGE'S CHURCH, PARKTOWN

ENGLISH MUSIC FOR WIND QUINTET

PURCELL: *Suite from Abdelazer*
STEPHENSON: *Divertimento for Quintet*
HOLST: *Quintet in A-flat*; PANTCHEFF: *Nocturnus*;
VAUGHAN WILLIAMS: *English Folk-Song Suite*

UMOYA ENSEMBLE

ZAR 150

<https://www.englishmusicfestival.org.uk/2020-south-africa/programme.php#>

Recession-proof your joy

Turn on the TV or open a paper and the financial news can be unsettling. “A recession is coming!” says one expert. “No recession,” argues another. “Save more, spend less, just in case!” cautions a third. And with all the conflicting reports, our joy level sinks lower and lower. But does financial security equal personal joy? Does our economic status serve as an accurate barometer of our happiness level?

In a classic study, psychologists determined that recent winners of the Illinois State Lottery were no happier than recent accident victims who were consequently disabled. The two groups were asked to “rate the amount of pleasure they got from everyday activities: small but enjoyable things like chatting with a friend, watching TV, eating breakfast, laughing at a joke, or receiving a compliment. When the researchers analysed their results, they found that the recent accident victims reported gaining more happiness from these everyday pleasures than the lottery winners.”

Even the thrill of winning the lottery wears off.

More money makes truly poor people happier insofar as it relieves pressure from everyday life—getting enough to eat, having a place to live, affording medical care. But once people reach the middle-class income level, even big financial gains don’t yield much, if any, increase in happiness. Americans who earn more than \$10 million annually report a happiness level only slightly higher than the blue-collar workers they employ. As one Harvard professor said, “We think money will bring lots of happiness for a long time, and actually it brings a little happiness for a short time.”

We’ve all seen happy peasants and miserable millionaires, right?

There is another option. It requires no credit card, monthly mortgage, or stroke of fortune. It demands no airline tickets or hotel reservations. It stipulates no PhD, MD, or blue-blood pedigree. Age, ethnicity, and gender are not factors. Balmy climates, blue skies, and Botox are not mandated. No resources for psychoanalysis, plastic surgery, or hormone therapy? No problem. You don’t have to change jobs, change cities, change looks, or change neighbourhoods.

But you might need to change doors.

The motto on the front door says “Happiness happens when you get.” The sign on the lesser-used back door counters “Happiness happens when you give.”

Doing good does good for the doer.

Research bears this out.

When volunteers were put in a functional MRI scanner and were told they would be giving some of their money to charity, the areas of their brains associated with pleasure—like food and sex—lit up like Christmas trees. Giving to help others triggers dopamine. (New fund-raising slogan perhaps?)

In another study a team of social psychologists distilled happiness factors into eight common denominators. Two of the first three involve helping others. Happy, contented people “devote a great amount of time to their family and friends, nurturing and enjoying those relationships.” And “they are often the first to offer a helping hand to co-workers and passers-by.” Seeking joy? Do good for someone else. A tender example of this truth came my way just today. I met with a husband and daughter to plan the funeral of the wife and mother. Patty was the picture of unselfishness. We tried to imagine how many kids she had hugged, diapers she had changed, children she had taught, and hearts she had encouraged. To see her smile was to see springtime thaw the winter ice.

Three months ago, a brain condition had left her unable to speak, partially paralyzed, and living in a rehabilitation centre. Her spirits sank so low she did not want to eat and had trouble sleeping. One evening her daughter had an idea. She placed her mother in a wheelchair and rolled her from room to room, looking for people who needed encouragement. It didn't take long. Though unable to speak, Patty could touch and pray. So, she did both. She patted other patients and then placed her hand on their hearts and bowed her head. For the better part of the evening, she touched and prayed her way through the rehab centre. That night her appetite returned, and she slept peacefully.

The words of Jesus are spot-on: “It is more blessed to give than to receive” (Acts 22:35). Because when you do, it has a boomerang effect. Happiness happens when we give it away. This is such great news. You can't control your genetics. You aren't in charge of the weather, the traffic, or the occupant of the White House. But you can always increase the number of smiles on our planet. You can lower the anger level in your city. You—yes, you—can help people to sleep better, laugh more, hum instead of grumble, walk instead of stumble. You can lighten the load and brighten the day of other human beings. And don't be surprised when you begin to sense a newfound joy yourself.

©Max Lucado, September 2019

<https://maxlucado.com/recession-proof-your-joy/>

Dienstrooster februari 2020				
	2 februari	9 februari	16 februari Avondmaal	23 februari
1	C Reinten	F vd Kuil	E de Jong	I Tanzer
2	E Reinten	E de Jong	F vd Kuil	T van Wyk
3	M Letterie	J de Jong	H Kettner	R Boer
4	H Kettner	D Kruger	N Knoester	H Kettner
5	I Pol	P vd Linde	L Dibb	I Pol
6			J de Jong	
7			H Kettner	
Groet	P Reinten	W Kruger	A Knoester	M Letterie
Bloemen	M Gaymans	R Dries	C Reinten	R Spoon
Koffie		H Kettner		
		J de Jong		

Dienstrooster maart 2020				
	1 maart	8 maart Koffiedrinken	15 maart	22 maart
1	JW Hoorweg	KJ Leeuw	E Reinten	E de Jong
2	T van Wyk	C Reinten	F vd Kuil	C Reinten
3	R Boer	M Letterie	R Boer	J de Jong
4	D Kruger	J de Jong	M Letterie	H Kettner
5	H Kettner	A Knoester	K Strydom	L Dibb
Groet	W Kruger	H Kettner	I Pol	M Letterie
Bloemen	J de Jong	W Mandelstam	H Kettner	M van Zee
Koffie		G Leeuw		
		E Reinten		
	29 maart			
1	C Reinten			
2	F vd Kuil			
3	D Kruger			
4	R Boer			
5	K Strydom			
Groet	P Reinten			
Bloemen	E vd Kuil			

Agenda februari 2020		
Zondag 2	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 4	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 9	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 11	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 13	19h30	Bijbelstudie Noord – Rieneke Boer 011 704 1840
Zondag 16 Avondmaal	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer FinCom
Dinsdag 18	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 23	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 25	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Woensdag 26	Aswoensdag	

Agenda maart 2020		
Zondag 1 1ste lijdenszondag	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 3	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 8 2de lijdenszondag	10h00 11h00	Eredienst Ds Y Dreyer Koffiedrinken Kerkenraad/gemeentevergadering
Dinsdag 10	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 12	19h30	Bijbelstudie Noord Rieneke Boer 011 704 3602
Zondag 15 3de lijdenszondag	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 17	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 19	10h00	KOFFIECLUB
Zondag 22 4de lijdenszondag	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 24	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 29 5de lijdenszondag	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer

Verjaardagen februari 2020		
Zaterdag 1	Claudia Schmidt	084 418 9575
Zondag 2	Margreet Gaymans	011 608 2088
Maandag 3	Janny Pol	082 561 1623
Woensdag 5	Wilma de Jong	082 376 0308
Vrijdag 7	Hetty Venter	082 665 9134
Woensdag 12	Wessel Reintjes	
Dinsdag 18	Emmy Reinten	083 440 7649
Zondag 23	Gina Bianchi	
Maandag 24	Matthias Boer	
Woensdag 26	Charleen Strydom	011 436 0210
Woensdag 26	Leon Venter	082 444 2345
Woensdag 26	Catharina de Wee	081 548 0087

Verjaardagen maart 2020		
Zondag 1	Joke de Jong	082 467 8551
Zondag 1	Yulandi Knoester	074 130 6852
Maandag 2	Gitta Leeuw	012 661 2247
Zaterdag 7	Leana Venter	011 867 1189
Donderdag 12	Milton Webber	061 016 5289
Dinsdag 17	Jan-Willem Hoorweg	082 557 0047
Vrijdag 20	Klaas-Jan Leeuw	072 567 4089
Zondag 22	Marco Bianchi	082 461 3428
Dinsdag 24	Rubens Andeweg	082 550 3769
Vrijdag 27	Jacobus Bakkers	082 850 9401

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 061 016 5289 chiefsub@gmail.com